

Паёми мавлудии

Патриархи Маскав ва тамоми Рус КИРИЛЛ

**ба кашишҳои олимартаба, кашишҳо, диаконҳо, роҳибон
ва тамоми фарзандони боимони Калисои Православии Рус**

**Ҳазрати кашишҳои олимартаба, кашишҳо ва диаконҳои гиромикадр,
роҳибон ва роҳибаҳои маъсум, бародарон ва хоҳарони арҷманд!**

Дар ин шаби саъид бар якояки шумо дуруди самимонаамро мерасонам ва аз таҳти дил бо чашни бузурги Мавлуди Масеҳ: чашни амалӣ гаштани ормонҳои бостонӣ дар бораи наҷоти ҷинси башарӣ, чашни муҳаббати ба суҳан тасвирнашавандаи Холиқ ба махлуқи Худ, чашни вуруди Писари Худованд – Масеҳ ба дунё табрик менамоям.

Дар садаҳои гузашта аз ҷониби падарони муқаддас дар бораи асрори таҷассуми Худовандӣ ҳарфи зиёде гуфта шудааст. Ва имрӯз мо, чунончи пешинӣ буданд, батамом ба суҳанони ниёишҳо ва сурудаҳои калисоӣ гӯш мениҳем, бо иззати том Навиштаи Муқаддасро, ки дар бораи ин рӯйдодӣ шариф ривоят мекунад, мешунавем ва ҳанӯз ҳам аз ин муъҷизаи ҳайратангез дар шигифтем.

Пиромуни Мавлуди Масеҳ андеша ронда, ҳазрати Симеон Новий Богослов чунин менависад: *“Худованд ба дунё ворид шуда, <...> табиати Эзадиро бо табиати инсонӣ васл намуд, то инсон худо гардад ва дар ин инсон, ки аз тариқи неъмат ба худо табдил ёфтааст, пинҳонӣ Сегонаи Ақдас ҷо бигирад”* (Калом 10). Ҳазрати Ефрем Сирин бошад, дар бораи таҷассуми Худовандӣ чунин мегӯяд: *“Акнун Худованд дар Худ нақши одамизодро ниҳод, то ки одамизод бо нақши Худованд зиннат ёбад”* (Сурудҳои дар Мавлуди Масеҳ).

Ба ин суҳанони хирадмандона гӯш дода, худ ба худ суол медиҳем: чӣ гуна мо метавонем бо ин нақши худовандӣ зиннат ёбем? Чӣ сон метавонем худогуна гардем, ки одамон аз офариниши олам ба он майл доранд? Мо чӣ сон бояд бизием, то ки *Масеҳ дар мо сурат бандад* (Ғал. 4, 19)? Посухаш одӣ аст: ба аҳкоми Наҷотбахш пайравӣ мекунем. Ҳамроҳ бо ҳаворӣ Павлус ба ҳамаи шумо, азизонам муроҷиат менамоям: *“борҳои якдигарро бардоред, ва ба ҳамин тариқ шариати Масеҳро иҷро хоҳед кард”* (Ғал. 6, 2). Ҳамаро бо муҳаббат фаро гиред – ва салоҳу оромиши рӯхонӣ дарёфт хоҳед кард. Ба ҳама бо олиҳимматӣ илтифот кунед – ва дар қалбҳоятон шодмонӣ ҳукмрон мегардад, ки *“ҳеҷ кас наметавонад аз шумо бигирад”* (Юҳ. 16, 22). *“Ҷонҳои*

худро бо сабри худ начот диҳед” (Лқ. 21, 19) – ва ҳаёти абади ба ирс хоҳед бурд.

Хеле муҳим аст, ки мо, насронӣён, на танҳо ҳамдигарро ба пайравӣ ба ғояҳои ахлоқии олий даъват кунем, балки худ низ талош варзем ин ғояҳоро дар зиндагии ҳамаҷузай худ, пеш аз ҳама ба воситаи хидмат ба наздикон, амалӣ намоем. Ва онҳо бо лутфи Худованд дар замирамон самари воқеии рӯҳ: *муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, марҳамат, имон, фурутанӣ, парҳезгорӣ* (Ғал. 5, 22-23) хоҳем дошт.

“Ва диққат кунем, ки яқдигарро ба муҳаббат ва ва аъмоли нек барангезонем” (Ибр. 10, 24). Мо муноқишаҳо ва рӯёрӯихоро бартараф карда, ба олам яқинтарин ваъро дар бораи Начотбахши Зодашуда мерасонем ва бо корҳои худ дар бораи зебоии ғайримуқаррарӣ ва неруи маънавии мазҳаби православӣ гувоҳӣ медиҳем.

Мо ба соли 2017 қадам ниҳодем. Расо сад сол моро аз он ҳаводисе дур месозад, ки зиндагии Руссия – кишвари бузурги сермиллатро батамом дигаргун сохт ва онро ба умқи ҷунуни ҷанги шаҳравандӣ фиканд, ки фарзандон бар зидди волидон ва бародар бар зидди бародар бархост. **Он талафоту андӯхи пасин, ки мардуми мо сипарӣ кард**, аз бисёр ҷиҳат аз тарафи таҳриби давлатдорӣ ҳазорсола ва мубориза бо боварии динии инсонҳо, ки боиси ҷудоии амиқ дар ҷомеа гардиданд, матраҳ шуда буд.

Мо бо изтироб ва иззату икром корномаи риёзаткашони ҷадид ва рӯҳониёни Калисои Русро ба ёд меоварем, ки бо дуоҳояшон имон дорем, ки Парвардигор мардуми моро тарк накардааст ва ба онҳо барои корнамоиҳои бузурги меҳнатӣ ҷангӣ, ки ба пирӯзӣ дар мудҳиштарин ҷанг дар миёни ҷангҳо, ба барқарорсозии кишвар, ба дастовардҳои, ки моро ба вачд меоранд, расондааст, неру ато фармудааст.

Мо аз Парвардигор барои зуҳури каромат ба ҳамагон – эҳёи имон ва тақводорӣ дар миёни мардуми мо, барои бозсозии муқаддасоти харобгардида, барои маъбадҳо ва дайрҳои нав миннатпазирем, ки худи сохтмонашон нишони возеҳи табаддулоти амиқе мебошанд, ки дар қалбҳои инсонҳо руҳ додаанд.

Дар даҳсолаҳои охир дар зиндагонии мо бисёр мушкилоту санҷишҳо вучуд доштанду боқӣ мондаанд. Аммо тамомашон муваққатиянд ва бад-ин сабаб ваҳшатангез намебошанд. Таҷрибаи садсолаи гузашта бисёр ҷизҳоеро ба мо сабақ дод ва аз бисёр ҷизҳои моро бояд хушдор диҳад.

Бидуни ҳарос бо роҳи начот равон мешавем, *зеро Худованд бо мост*. Имонамонро қавӣ месозем, *зеро Худованд бо мост*. Умедвориамон бештар мегардад, *зеро Худованд бо мост*. Муҳаббатамонро афзун карда, некӣ эҷод менамоем, *зеро Худованд бо мост*.

Тамоми умедомонро ба Парвардигор мебандем, зеро Ё “сахраи ҷовидонист” (Иш. 26, 4) ва ба қавли ҳаворӣ Петрус, “дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест” (Аъм. 4, 11). Бигзор нури Масеҳ ҳамеша роҳи заминии моро мунаввар гардонад ва ин роҳ моро ба Биҳишт расонад, ки Парвардигор барои дӯстдорони Худ муҳайё сохтааст.

Имрӯз бо ҳамаи шумо, ки дар кишварҳо, шаҳрҳо ва деҳоти гуногун зиндагӣ карда, аммо Калисои Масеҳии воҳидро таркиб медиҳед, рӯҳан шодмонӣ карда, мехостам бо дуо ба яқояки шумо сикҳатии рӯҳию ҷисмонӣ, осудагии хонадон ва комёбиҳо дар корҳоятонро таманно намоям. Бигзор Парвардигор ва Наҷотбахши дар Байт-ул-лаҳм Зодашуда ба ҳар кадоми мо имкони бо неруи навин ва аз таҳти дил эҳсоси ҳузури Ёро дар зиндагиамон ато фармояд.

Омин.

ПАТРИАРХИ МАСКАВ ВА ТАМОМИ РУС

Мавлуди Масеҳ

Соли 2016/2017